

דעם רבינ'ס אעסיות

ספורי מעשיות
משנים קדמוניות מרבנו
הקדוש רבי נחמן מברסלב
זי"ע א
המעשה עם הבחינות

מעשה ט'
מתכם ותם (4)
גליון 111

שבת שלום, קוראים יקרים!

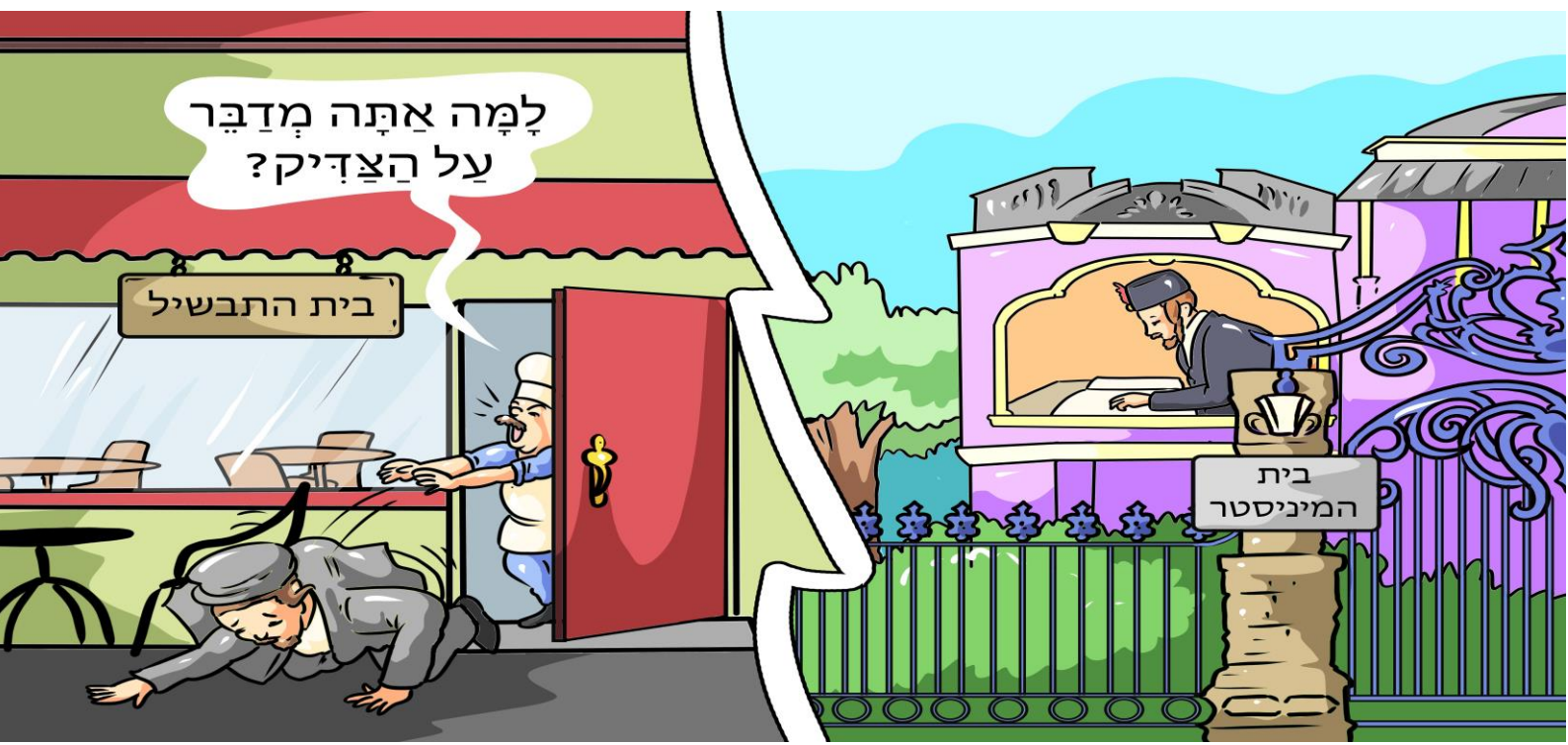
במעשה השבוע כבר מתחילה להתגלות גדלותו של התם, שעולה מדרגה לדרגה ועדין ממשיך לנהג בתמימות, בשמחה ובישר, כמו שאמר לחכם באמונה תמימה "אצל השם יתברך הכל אפשר, ויכול להיות כהרף עין". והחכם שצחק ממנו כל כך, מתגלה גם כן שפלותו וקטנות דעתו, כמו שרבנו מספר: "ונעשו עניים הולכי רגלי, ונסתלק חשיבותם, ולא היו נחשבים כלל, כי לא היו משגיחים עליהם כלל, על אביונים כמותם" שנפל לתחתית המדרגה ממש.

רבנו ז"ל מלמד אותנו שתמימות ופשיטות זה עבודת חיים, זה השער לכל ההשגות והדרגות הקדושות, וכל אחד יכול לזכות לזה אם ישליך את דרך החכם מתוכו, ויחזק את התמימות שבו, על ידי שירגיל את עצמו לנהג במנהגי התם, שהיה רק מלא שמחה תמיד, והסתפק במועט, לא הסתפל על מעשי אחרים, ולא הלך בגדולות ובנפלאות ממנו, והיה מוכן לעמל קשה בלי לראות הצלחות מיד, וצריך בשביל זה הרבה

התבודדות ותפלה, בקשה וצעקה לה? יתברך כדי לזכות ללכת בתמימות באמת. כמו שאנו רואים אצל התם הקדוש, על ידי התמימות אפשר לזכות לכבוד אמתי דקדשה, וגם "וייטב בעיני המלך מאד מאד ומנה המלך אותו, שיהיה מיניסטר [שר] על כל המיניסטריש [שרים]" אנשי שלומנו היו מפרשים בזה שזכה שה' יתברך נתן לו ממשלה על כל האיברים שלו, להכניעם לה' יתברך באמת, אשרי לו.

לפני פטירתו של מוהרנ"ת התאנח, אחר כך אמר לאנ"ש: מה אתם חושבים מדוע אני מתאנח, אולי משום שמעטתי בתורה ותפלה, לא! כמה שיכלתי שמרתי על הזמן - אולם מתאנח אני, כי מי יודע אם יצאתי ידי חובת התמימות שלמדנו רבנו, "וואס מיינט איר קרעכץ איך ווייל איך האב ממעט גווען אין תורה ותפלה - וויפל איך האב גיקענט האב איך געהיט די צייט, נאר ווער ווייסט צו איך האב יוצא גיווען דאס תמימות פון דעם רעבן". (שש"ק תריג)

שבת שלום ומברך!



ספורי מעשיות משנים קדמוניות - מעשה ט' מחכם ותם (4) שספרה רבנו נחמן מברסלב זיע"א - (בלשה"ק)

ומנהיגים המדינה זמן מיוחד, ועם זה השירות חולקין
עצמן כל בני המדינה בזה אחר זה.

והתחילו דבריו לכנס באזני החכם השליח, עד
שהסכימו וגזרו, שבנדאי אין מלה בעולם כלל.

שוב ענה החכם הראשון: המתן עד הבקר, אברר לך
עוד בברור אחר ברור, שאין מלה בעולם כלל. וישכם
החכם הראשון בבקר (החכם, שהוא חברו של תם אנו קוראים
אותו תמיד בשם החכם הראשון), והקיץ את חברו החכם
השליח ואמר לו: בוא עמי אל החוץ, ואראך הדבר
בברור, איך העולם פלו בטעות, ובאמת אין מלה כלל,
וכלם בטעות גדול.

והלכו בשוק, וראו איש חיל אחד, ותפסו אותו ושאלו
אותו: למי אתה עובד? השיב: את המלה. (שאלו אותו):
הראית את המלה מימיה? לאו. ענה ואמר: ראה, היש
שטות כזה?!

שוב הלכו אל אדון אחד מן החיל, ונכנסו עמו
בדברים, עד ששאלוהו: למי אתה עובד? את המלה.
הראית את המלה? לאו. ענה ואמר: עתה ראה בעיניך,
שהדבר מברר, שכלם טועים, ואין מלה כלל בעולם.
ונסכם ביניהם הדבר, שאין מלה כלל.

ענה החכם ואמר עוד: בוא ונסע ונלה בעולם, ואראך
עוד איך כל העולם פלו בטעותים גדולים, והיו הולכים
ונוסעים בעולם, ובכל מקום שבאו, מצאו את העולם
בטעות.

ודבר המלה הנ"ל נעשה אצלם למשל, ובכל מקום
שמצאו העולם בטעות, לקחו את המלה למשל: כמו
שזה אמת, שיש מלה, כן הדבר הזה.

ענה ואמר זה החכם (הינו החכם הראשון, שהוא חברו של תם, כי
כל זה הכל מדבריו של אותו החכם הראשון חברו של תם, שאחר
השתומם והתמיה עצמו מאד כנ"ל ענה בעצמו דברים אלו ואמר להחכם
השליח):

תדע מה שאני אומר. דעתי, שבהכרח הדבר מובן
ומברר, שאין מלה בעולם כלל, וכל העולם טועים
בשטות הזה, שסוברים, שיש מלה.
וראה והבו, איך אפשר זאת, שכל בני העולם ימסרו
עצמן לסמוך על איש אחד, שהוא המלה? בודאי אין
מלה בעולם כלל.

השיב החכם השליח הנ"ל: הלא אני הביאתי לך אגרת
מהמלה! שאל אותו החכם הראשון הנ"ל. האתה
בעצמך קבלת האגרת מיד המלה בעצמו ממש? השיב
לו: לאו, רק איש אחר נתן בידי האגרת בשם המלה.

ענה ואמר: עתה ראה בעיניך, שדברי כנים, כי אין
מלה כלל.

וחרז ושאל אותו: תאמר לי; הלא אתה מן העיר
מלוכה ומגדל שם מימיה, הגידה לי: הראית מימיה את
המלה? השיב לו: לאו (כי באמת כן הדבר, שלא כל אחד ואחד זוכה
לראות את המלה, כי אין המלה מתראה, רק בעתים רחוקות מאד).

ענה החכם הראשון ואמר: עתה ראה גם ראה, שדברי
ברורים ומבררים שבנדאי אין מלה כלל, כי הלא אפלו
אתה לא ראית את המלה מעולם.

שוב שאל החכם השליח: אם כן מי מנהיג המדינה?
השיב החכם הראשון: זאת אני אספר לך הברור, כי
ממני תשאל, כי אני בקי בזה, כי הייתי משוטט
במדינות, והייתי במדינת איטליה, וכך המנהג, שיש
שבעים שרי יועצים (שקורין ראטהירין), והם עולים

וְהָיוּ הוֹלְכִים וְנוֹסְעִים עַד שְׁפָלָה מֵה שְׂבִיטָם, וְהִתְחִילוּ לְמַכּוֹר סוּס אֶחָד וְאַחַר־כֵּן הַשָּׁנִי, עַד שְׂמֻכְרוֹ כָּלֵם, עַד שֶׁהִכְרָחוּ לִילֵךְ רִגְלִי, וְתָמִיד הָיוּ חוֹקְרִים הָעוֹלָם, וּמִצְאוּ שֶׁהָעוֹלָם בְּטָעוֹת.

וְנַעֲשׂוּ עֲנִיִּים הוֹלְכֵי רִגְלִי, וְנִסְתַּלַּק חֲשִׁיבוֹתָם, וְלֹא הָיוּ נֹחֲשָׁבִים כָּלָל, כִּי לֹא הָיוּ מְשֻׁגָּחִים עֲלֵיהֶם כָּלָל, עַל אֲבִיוֹנִים כְּמוֹתָם.

וְנִתְגַּלְגַּל הַדְּבָר, וְהָיוּ הוֹלְכִים וְסוֹבְבִים, עַד שֶׁבָּאוּ אֶל הָעִיר, שֶׁדָּר בָּהּ הַמִּינִיסְטֵר הַנִּזְ"ל (שֶׁהוּא הַתֵּם, חִבְרוּ שֶׁל הַחֲכָם הַנִּזְ"ל),

וְשָׁם, בְּאוֹתָהּ הָעִיר, הָיָה בְּעַל־שֵׁם אֲמַתִּי, וְהָיָה חָשׁוּב מְאֹד, כִּי עָשָׂה דְבָרִים נִפְלְאִים, וְאַפְלוּ בֵּין הַשָּׂרִים הָיָה חָשׁוּב וּמְפָרָסֵם,

וְאֵלוֹ הַחֲכָמִים בָּאוּ לְאוֹתָהּ הָעִיר, וְהִלְכוּ וְסָבְבוּ וּבָאוּ לִפְנֵי בֵּית הַבְּעַל־שֵׁם, וְרָאוּ, שֶׁהָיוּ עוֹמְדִים שָׁם כְּמָה עֲגֻלוֹת, אֲרַבְעִים וְחֲמִשִּׁים, עִם חוֹלִים.

וְסָבְר הַחֲכָם, שֶׁשָּׁם דָּר דְּאֶקְטִיר, וְהָיָה רוֹצֵה לְכַנֵּס לְבֵיתוֹ מִחֲמַת שָׁגָם הוּא הָיָה דְּאֶקְטִיר גְּדוֹל, וְרָצָה לְכַנֵּס לְעֵשׂוֹת הַפְּרוֹת עִמּוֹ.

וְשָׁאֵל מִי דָר בְּכָאן? הַשִּׁיבּוֹ: בְּעַל־שֵׁם. וַיִּמְלֵא פִּיו שְׁחוֹק, וְאָמַר לְחִבְרוֹ: זֶה הוּא שֶׁקֶר וְטָעוֹת נִפְלְאָ מְאֹד, וְזֶה הוּא שְׁטוֹת יוֹתֵר מִטָּעוֹת שֶׁל הַמֶּלֶךְ. חִבְרִי! אֲסַפֵּר לְךָ הַשֶּׁקֶר הַזֶּה כְּמָה וְכְמָה הָעוֹלָם בְּטָעוֹת בְּשֶׁקֶר כְּזֶה.

בְּתוֹךְ כֵּן הָיוּ רַעֲבִים, וּמִצְאוּ עֵדִין אֶצְלָם שֶׁלְשָׁה־אַרְבָּעָה גְּדוֹלִים. וְהִלְכוּ אֶל בֵּית־הַתְּבַשִּׁיל, (שְׁקוֹרִין גְּאָר־קַעֲדָה), וְשָׁם מוֹצְאִים לְאָכֵל אֶפְלוֹ בְּעַד שֶׁלְשָׁה אוֹ אַרְבָּעָה גְּדוֹלִים.

וְצוּוּ לָתוּ לָהֶם מֵאֲכָל, וְנִתְּנוּ לָהֶם. בְּתוֹךְ שֶׁהָיוּ אוֹכְלִים, הָיוּ מְסַפְּרִים וּמִתְלוֹצְצִים מִהַשֶּׁקֶר וְטָעוֹת שֶׁל דְּבַר הַבְּעַל־שֵׁם.

וְהַבְּעַל הַגְּאָר־קַעֲדָה שָׁמַע דְּבָרֵיהֶם, וְחָרָה לוֹ מְאֹד, כִּי הַבְּעַל־שֵׁם הָיָה חָשׁוּב שָׁם מְאֹד. וַיֹּאמֶר לָהֶם: אֲכָלוּ לָכֶם מֵה שִׁישׁ לִפְנֵיכֶם וּצְאוּ מִכָּאן. אַחַר־כֵּן בָּא לְשֵׁם בֶּן הַבְּעַל־שֵׁם, וְהֵם עֵדִין הָיוּ מִתְלוֹצְצִים מִן הַבְּעַל־שֵׁם בְּפָנָיו בְּנוֹ.

וְגַעַר בָּהֶם הַבְּעַל גְּאָר־קַעֲדָה עַל שֶׁהֵם מִתְלוֹצְצִים מִן הַבְּעַל־שֵׁם בְּפָנָיו בְּנוֹ, עַד שֶׁהִפָּה אוֹתָם הִפָּה וּפְצוּעַ וּדְחָפָם מִבֵּיתוֹ. וְחָרָה לָהֶם מְאֹד, וְרָצוּ לְבַקֵּשׁ מִשְׁפָּט עַל הַמַּכָּה אוֹתָם. וְנִתְּנָשְׁבוּ לִילֵךְ אֶל הַבְּעַל הַבֵּית שְׁלָהֶם, שֶׁהִנִּיחוּ שָׁם הַחֲבִילוֹת שְׁלָהֶם, לְהַתִּיעֵץ עִמּוֹ אֵיךְ לְהַשִּׁיג מִשְׁפָּט עַל הַנִּזְ"ל.

וּבָאוּ וְסִפְּרוּ לוֹ, שֶׁבְּעַל הַגְּאָר־קַעֲדָה הִפָּה אוֹתָם מְאֹד. וְשָׁאֵל לָהֶם: לְמָה? וְסִפְּרוּ לוֹ, שֶׁדְּבָרוּ עַל הַבְּעַל־שֵׁם. הַשִּׁיב לָהֶם: בּוֹדְאֵי אֵינּוּ יִשָּׁר לְהַכּוֹת בְּנֵי־אָדָם, אֲבָל אַתֶּם לֹא עֲשִׂיתֶם נְכוֹנָה כָּלָל, שֶׁדְּבַרְתֶּם עַל הַבְּעַל־שֵׁם, כִּי הַבְּעַל־שֵׁם חָשׁוּב כְּאֵן מְאֹד.

וְרָאוּ, שֶׁאֵין בּוֹ מִמֶּשׁ, וְגַם הוּא בְּטָעוֹת, וְהִלְכוּ מִמְּנוֹ אֶל הַפְּקִיד (וְהַפְּקִיד הָיָה עִבּוֹ"ם) וְסִפְּרוּ לוֹ הַמַּעֲשֵׂה, שֶׁהִכּוּ אוֹתָם. שָׁאֵל: עַל מָה? הַשִּׁיבּוֹ, שֶׁדְּבָרוּ עַל הַבְּעַל־שֵׁם, וְהִכָּה אוֹתָם הַפְּקִיד הִפָּה וּפְצוּעַ וּדְחָפָם מִבֵּיתוֹ.

וְהִלְכוּ מִזֶּה לְזֶה; מִמּוֹשֵׁל לְמוֹשֵׁל גְּבוּהָ מִמְּנוֹ, עַד שֶׁבָּאוּ לִפְנֵי הַמִּינִיסְטֵר הַנִּזְ"ל.

וְשָׁם, לִפְנֵי בֵּית הַמִּינִיסְטֵר, עוֹמְדִים אֲנָשֵׁי־חֵיל, דֹּהֲיָנוּ וּוּאֲכֹן, וְהוֹדִיעוּ לְהַמִּינִיסְטֵר, שֶׁאִישׁ אֶחָד צָרִיךְ אֵלָיו, וְצוּוּהָ שִׁיכְנֵס.

וּבָא אוֹתוֹ הַחֲכָם לִפְנֵי הַמִּינִיסְטֵר, וְתַכֵּף בְּבוֹאוֹ הַפְּרִיר הַמִּינִיסְטֵר שֶׁזָּהוּ הַחֲכָם חִבְרוּ כַּנִּזְ"ל, וְהַחֲכָם לֹא הַפְּרִיר מִחֲמַת שֶׁהָיָה בְּגִדְלָה כְּזוֹ. וְתַכֵּף הִתְחִיל הַמִּינִיסְטֵר וְדַבֵּר אֵלָיו: רְאֵה תְּמִימוֹתֵי לְמָה שֶׁהִבִּיא אוֹתִי, לְגִדְלָה כְּזוֹ, וְאֵל מָה חֲכָמְתָּהּ הִבִּיאָה אוֹתָהּ?.



שם _____
 טלפון _____
 עיר _____

דעם רבינ'ס מעשיות

מבחן בספורי מעשיות

מעשה ט' (4) - מחכם ותם

- א. מה אמר עוד החכם לחכם השני, שליח המלך ?
 - ב. למה החכם שליח המלך לא ראה המלך מימיו?
 - ג. מה ענה החכם לשליח מי מנהיג המדינה?
 - ד. מה אמר החכם עוד לחכם השני שליח המלך?
 - ה. מה קרה לחכמים אחרי שנסעו בעולם?
 - ו. לאיזה עיר באו החכמים בדרכם?
 - ז. מה ראו החכמים לפני הבית של הבעל שם?
 - ח. מה חשב החכם, מי דר שם?
 - ט. למה רצה החכם להיכנס לבעל שם ?
 - א. שלא המלך שלח אותו, רק אחד השרים.
 - ב. שאין מלך בעולם כלל.
 - ג. שהמלך לא מתכוון באמת לקרוא לו.
 - ד. כי אין המלך מתראה רק בעתים רחוקות.
 - ה. כי הוא לא רואה טוב.
 - ו. כי המלך מתראה רק למי שהוא תם.
 - ז. המיניסטר.
 - ח. המלך.
 - ט. שבעים שרי יועצים.
 - י. בא ונסע ונלך בעולם.
 - יא. בא לאכול עוד סעודה.
 - יב. בא נלך אל התם ונוכיח לו שאין מלך.
 - יג. התעשרו מאוד מאוד.
 - יד. הצליחו להוכיח לכולם שאין מלך בעולם.
 - יה. נעשו עניים הולכי רגל.
 - יו. לעיר שנולד בו החכם.
 - יז. לעיר שדר בו התם.
 - יח. לעיר שדר בו המלך בעצמו.
 - יט. צדיקים מופלגים מאוד.
 - כ. התם מחכה לו .
 - כא. כמה עגלות עם חולים.
 - כב. התם.
 - כג. דאקטור.
 - כד. המלך.
- א. כי רצה לקבל ברכה.
 - ב. כי רצה להוכיח אותו שאין מלך בעולם.
 - ג. כי חשב שהוא דאקטור, ורצה להכיר אותו.
 - ד. מה אמר החכם כששמע שדר שם בעל שם?
 - ה. שזה שקר וטעות נפלא מאוד.
 - ו. שזה שטות יותר מטעות של המלך.
 - ז. שתי התשובות נכונות.
 - ח. מה עשו החכמים בבית התבשיל?
 - ט. התלוצצו על זה שיש מלך בעולם.
 - י. התלוצצו על דבר הבעל שם.
 - יא. בקשו הרבה אוכל כי הם רעבים.
 - יב. מה אמר להם בעל הבית התבשיל ?
 - יג. שיצאו מיד מבית התבשיל.
 - יד. אכלו לכם מה שיש לפניכם וצאו מכאן.
 - יה. אין משיחין בשעת הסעודה.
 - יז. מה עשה להם בעל הבית התבשיל, אחרי שנכנס לשם בן הבעל שם?
 - יח. הִפָּה אֹתָם הִפָּה ופָּצוּעַ.
 - יט. דחפם מביתו.
 - כ. שתי התשובות נכונות.
 - כא. מה עשה הפקיד (העכו"ם) לחכמים ע"ז? שדברו על הבעל שם ?
 - כב. הכה אותם הכה ופצוע.
 - כג. דחפם מביתו.
 - כד. שתי התשובות נכונות.
 - כה. מה אמר התם (המיניסטר) לחכם כשהגיע אליו ?
 - כו. ראה תמימותי למה שהביא אותי לגדולה.
 - כז. ראה אל מה חכמתך הביאה אותך.
 - כח. שתי התשובות נכונות.
 - כט. מה אתה לומד מהסיפור בינתיים?
 - לו. שתמימות מביאה את האדם לגדולה.
 - לז. שחכמות מביאה את האדם לעניות.
 - לח.

ראה תמימותי למה שהביא אותי, לגדלה פזו - בהצלחה!!!

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה ניתן לחייג לקו דעם רבינס אור 02-534-5040 - או לשלוח לפקס: 15326519611,

או ל: m025345040@gmail.com פאר אידיש רופט 02-5-3333-72